

V mé noční můře.

V mé mysli.

Alarik Felsing zvedl s krajním úsilím hlavu. Ledově modré oči měl zarudlé a kůži nezdravě bledou. „Chtěl jsem se tě zeptat na to samé,“ procedil přes zuby. „Tohle je *moje* peklo.“

„To se mi zdá,“ zašeptala Wren. „Nejsi tady.“

Alarik přepadl dopředu. Udeřil pěstmi do sněhu a nemohl popadnout dech. „Zabíjí mě,“ zasípal. „*Ona* mě zabíjí.“

Skučící vítr se rozchechtal. Bouře udeřila vši silou a vmetla jim sníh do tváře. Wren se snažila podat králi ruku, ale začala se točit v oslepujícím bílém víru. „Alariku?“

Z rozeklaných horských štítů se ozvalo dunění.

Bum.

Bum.

Bum.

Blížila se lavina. Wren vykřikla, ale z jejích úst nevyšel žádný zvuk. Svět kolem ní černobíle poblikával a zbylo z něj jen dunění.

Bum.

Bum.

Bum.

Wren se s němým výkřikem na rtech vytrhla ze snu. Prudce se posadila na posteli a promnula si rozespalé oči. Zvolna procítala do skutečnosti plné milosti. Vysokými okny pronikaly do ložnice první náznaky rozbřesku. Wren zabořila ruce do hebkých přikrývek a obrátila pohled k jemnému baldachýnu kolem postele, který se nepatrně zavlnil.

Noční můra skončila. Wren byla ve své posteli v západní věži Jitřního paláce. Předešlý večer svědomitě prohýřila jako královna, která svému lidu přinesla radost a přivítala jaro patřičným veselím. To všechno ji natolik vyčerpalo, že cestou zpět usnula v kočáře, a ani si nevzpomínala, jak se ocitla v posteli.

Měla cítit úlevu, že to byl jen sen.

Ale žaludek měla sevřený strachem, čelo vlhké potem a jizva na zápěstí ji řezavě páčila. V uších jí pořád zněl ten smích. Ten, který slyšela i na slavnosti u jezera Carranam.

Sáhla po džbánu na nočním stolku a několika mocnými doušky se pokusila zahnat žízeň.

Bum. Bum. Bum.

Znovu ten zvuk!

Wren šklubla hlavou. „Co to ksakru –“

Na okno tůkal zobákem lelek. Posel z Gevry. Wren vyskočila z postele a s trhnutím okno otevřela. Nedočkavě sáhla po ruličce papíru připevněné k ptačí noze a rozbalila ji. Při pohledu na podpis na konci vzkazu jí vynechalo srdce.

Dopis byl od Tora.

Drahá Wren,

poslední měsíce byly obzvláště dlouhé a mrazivé. Často na tebe myslím. Za jasných nocí, kdy je obloha posetá hvězdami, za svítání, když se s Elske procházím kolem zamrzlého jezera a ve Fovavských horách zpívá vítr.